

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΡΟΜΑΤΖΑ

ΤΟΥ κ. ΝΑΠΟΔΕΟΝΤΟΣ ΔΑΠΑΘΙΩΝ

ΤΟ ΤΑΜΑ ΤΗΣ ΑΝΘΟΥΛΑΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)
ΤΑΝ ἡ νύχτα τοῦ Ἐπιταφίου.

‘Η Ἀνθύσια, μαζὶ μὲ τὴν μητρέα
της, τὴν ἀδερφή της καὶ τὴν ἀντρω-
πία της, καὶ μὲ τὴν κυρφά-Κώσταντα,
τὴν γῆρα, τὴν γειτόνισσα, καὶ τὴν Κου-
λιώ, τὴν κόρη της, εἶχαν τὴν πρό-
νοια νῦν πάνταν ὑπερί, καὶ νὰ πά-
σουν θέσιν, μὲ ὑποκέα, μέσῳ στὴν ἐπ-
κλησιά τῆς Βαγγελίστρας. ‘Η Ἀν-
θύσια, μάλιστα, μαζὶ μὲ τὴν Κουλιώ
εἶχαν πάει καὶ ἀπὸ τὸν ωρίς, γιὰ νὰ
βοηθήσουντε στὸ σπόλισμα, μὲ τὸ ἄλλο
τὰ κορίτσια. Κόσμιας, στριμωχῖδι, φο-
ρεια, Τὸ πλήθυς ἔσχειλούσσεν ὡς
τὸν δρόμον, καὶ ἐποχωγένε,
οπωρωγόνταν, καὶ πατίσταν. Λαμπό-
δες, φῶτα, αὐγαμένοι πολύειλαιοι, ζέ-
στη στη φρεσκή καὶ ἀσφυξιτική ‘Ἐκστά-
σιας, μαζεύεινες σὲ μάτια ἄσον, μ-

τ' ἀναμιένα τὰ κεφάλια τους στὸ χέρι, είλαν τὸ νόη τους στὴν ἀκούσια, καὶ δὲν ἔβλεπαν τὰ γίγαντα τριγύρω. Μόνο τὰ μάτια τῆς Ανθούλας ἐψηκνύαν, καὶ γύριζαν ἀπ' ὅλες τὶς μεριές. Ἡ καρδιά της κατέπονε μὲν ἀγοργόν. Είχε μάθει ἀπ' τὴν Ἀριστεά τὸν ὃ Νότης εἶχε πάτερι ἄδεια, καὶ ἤσχεται νὰ βριστεῖται, καὶ κείνος, ἐγεὶ πέρα. Καὶ ὅμως ἔβλεπε κανένα τους τριγύρω, εἴτε τὸ Νότην, οὐτε τὴν Ἀριστεά. Ἡ Ἀριστέα εἶχε ἔθος τὸ στόλιόνα, καὶ πήγε πάλι σπίτι της, να πάρει τὴν μητέρα της. Καὶ ὅμως, κανένας των δὲν ἦταν πουνθεύ.

"Εφαντες μὲν τὰ μάτια μέσ' οτὸν κόσμοι, μὴν τυχὸν καὶ τὸν ἄνα καλύπτει. Ήξερε πάσι τοῖς Νότιης δὲν ήταν τόσο υθεκτος — αὐτὸς πάσι για χατήρι τῶν δικαίων του, δὲν ήταν δυνατὸν παύω νά ουδεί.. .

Οι φαντασίες είχαν τελειώσει, και πάντα έτοιμαζόταν ή περιφορά. Είχε κρεμάσει τις σ' αυτή. Θάβωσε στην πόστο νά κοιτάξει μέσ' στο πλήνθος. Θάδελετε τη μάνικα του, είτε την Αισιότεα.

Ο κόσμος, τώρα, τραβούσε πρόσωπον την έξοδο. Πήγαιναν μπροστά τά έστατεριγα, κ' όπι παπάδες με τὸν πατέρα, κι' απόλυτοίσθε νὴ φιλαρικήν. Κι' ο κάποιος έφυγόταν από πίσω, στριμογένες κι' ανακατούνετο στα μια μεγάλη θάλασσα. Οι θάλασσαί σαν οι καρπάνες κάθε λίγο, κι' ο γαλανός, υγετερινος ἀέρος ήταν γιουντός από μοσχολίβανα. Κάτιον φόσφορος, κόκκινα και ποάσινα, ἀναψαν σε ωρικά μπλαζόνια. Κι διως ὁ Νοτιός θὲ δέ πιάνοντας ποιθενά... Εν βάρος πλάκων τὸ στήνθος τῆς Ἀνδουλας, μιῶν ἀπόγονου βαθιά κατηγορή. Τὸ κειὶ τῆς ἔτηφεν στὸ χερό, κι' ἐστάσει στὴν πλάτη τῆς μιητραῖς της. Καὶ κείνη γύρισε, μὲ μάτια θημωμένα, και τὴν ἔστρωξε λιγάνια παπατέον...

Κάποιος τότε, ζύγωσε κοντά της.
Τής φάνηκε πώς ήτανε φαντάρος.
Ή καιδιά τη γυνήση, και γύνοις
τά μάτια. Ήταν ένας δίολος και τής
χαμογέλουσε. Γύνοισε τά μάτια της
ἄλλοι. «Εκείνος ηρθε πιο κοντά.» Α-
ναγκάστηκε να φρεγεί από κεί, και νά
πάει απ' την άλλη τη μεριά. Τότε
κείνος τηγής δίπλα στήν Κουλιώ. Ή
Ανωθέα ήταν τόσο ταραχμένη, πωρ,
καθόταν στό κρεβάτι

γεια, τα παρακατώ δεν τα προσέχει κανονού.
Κ' οι ψηλωμοίς εξαπολούνθυσαν. Μέσ στο φανταστικό έχειν μπέρδεμα την κιώδην, τὸν φωνών και τῆς καμπάνας, βαριά, έπιση μη και κατανυγτική, η τοαγκή μεγάλη μελοδία:

Κ' οἱ γορεῖς φωνοῦντες τὸν παιδιῶν ἀπόκοσμες, θλιψμένες, δροσερὲς — ἔνα κόρο καθαρές φωνοῦντες, ψυλές, ἐκστατικές καὶ κορυσταῖς λένιες — αἰσχούρωσαν ὑπερθερα, γλυκά, σπαραγκικά, δινοντας ἔνα γίγνος στήριψη:

— Κύψε ἐλέησον ! Κύψε ἐλέησον ! Κύψε ἐλέησον ! . . .
Κι- δή, αὐτά μαζί, συγχωνεύενα, οἱ ψαλμοδίες καὶ τὸ στοιχώμα τοῦ κόσμου, οἱ σάτιττακές καὶ οἱ ποντικές της τάβλαις αυτούς. Επιπλέον

τάφω, ξαφνικά, μιά νέα σημασία — τη σημασία ενός θρήνου παγκοσμίου και μιᾶς απεγνωσμένης ικεσίας, ενός καίμου απέφαντου και συγχλιονιστικού, για κάτι το γλυκό κι όχι ανεπανόρθωτο, για κάτι το πολύτιμο και μοναδικό — μιᾶς συντριβῆς μουγγής κι' απαρροφητικής, για μιάν ελπίδα μυστική, παντοτινά χαμένη... «Ηταν σαν η άλλοτη φρεγάδα κάποιων πραγμάτων μαρσιπώνων» ευτυχίσμενων, καποιας χαρᾶς φρεγάτης κι' άλλοσμόνητης, που δὲν ήπηξε τρόπος να γινήσει... Οι άνθρωποι, τα δέντρα και τα σπήλαια, και τις αστρα μέσον μαζίδων οδογανό, σά νάγκαν, τώρα, ενώθει στο γενικό τὸ κλάμα — σὰ νάγκαν γίνεται μιά γυμνή κι' επώδυνη φυσή, πολύιωνε μέσος στην λδιαν ἀγνία:

— Κύριε ἐλέησον ! Κύριε ἐλέησον ! Κύριε ἐλέησον ! ..

Κ' ἔπειτα πάλι, μακρινά, στὰ βάθη, σὰ νῦ γίλικοχάραξες μᾶ λύτρωση, κάπιον μεγάλο φῶς ἀγγειλών — κι' αὐτὸ τὸ φῶς νῦ πρόβαλε μέσ' στὸ πυκνὸ σκοτάδι, οὰν ἔνα μήνυμα δοκεῖ καὶ θνετερέν, για μᾶν ἄνατολή μιστικωδήν, για κάτι τὸ θεοπέπισμα χαριμόδυνο κι' ἀνέστερο... Μαϊς, σὲ λίγο, τὸ φῶς αὐτὸ σὰ νᾶσθινε, καὶ τὸ σκοτάδι γηγένει βαθὺ κι' ἀνεπανθρωπό.

Κ' οἱ σάλπιγγες ἔσανάφεονται τὸν πένθιμο σκοπό:

Κι' ή μωσική τῆς φιλαρμονίης ξανάρχει τίς βροντερές της νότες, και σκέπαζε, για μάτι στηγμή, τά πάντα, μέ το νεκρώσιμο της έμβαθημό... Και μεσ' στο γενικό το σπασμό, ένιστε, και κείνη την καρδιά της, γά γάντει, καί λιώνει και νι σθίνει...

Καθόταν στὸ κοεῖνον της κι' ἐπιγε τὸ γάλα της

Καὶ ἔσαψινά, τῆς ἥρθε σκοτοδίνη, τὰ γόνατά της πιὰ δὲν τὴ βα-
στοῦσαν. Τοῦ Ἰωσὴ, μάτι συγιαθή, νῦ πέσει γάμουν...

Γυρίζει στή υπέρεσα της, και λέει:

Μάννα, πάμε σπίτι. Δέ μπορῶ.
Ἡ κυρα-Λέγκω ἔσχε τὰ μάτια της ἀπάνω της, καὶ τὴν εἶδε κί-

τρινή σὰ θειαφί. Τὴν εἰδέ τόσο κατωνή, πον τρύματες.
Τῆς ἐπιασ τὸ χέρι δυνατά, και κόβοντας ἀπότομα στὸν κόσμο,
ταρθρῶν ἀμέσως καὶ τὰ στάτη.

Περιπολίας, δίχως να μάθουν.

“Οταν ἔφτασαν στὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ, ἐπεσε μὲ βρόντο στὸ πέζουλα.

Εἶδαν κ' ἔπαθαν, γιὰ νὰ τὴ συνεφέρουν.

Οι μέρες τσουνιών πλήθεος — Εξη μήνες τέσσαρων — δύο τάχα

“Η Ανθούλα, σ’ αυτὸ τὸ μεταξύ, ἀρχισε νῦ μαραίνεται σὰν ἄμφω λοκαῖοι.

ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ**Η ΕΚΚΕΝΤΡΙΚΟΤΗΤΕΣ ΤΟΥ ΣΟΥΒΑΡΩΦ**

Ο περίφημος γιά τις έκκεντρικότητές του και γιά τον πολεμισμό του θριάμβους Ρώσος στρατηγός Σουβάρωφ, δὲν έχουνε καθόλου τούς αὐτούς. "Οταν ὁ αὐτοκράτωρ Παύλος τὸν ἀνεκάλεσε ἀπὸ τὴν ἔξοδο, στὴν ὅποια τὸν εἶχε καταδικάσει ἡ προκάτοχός του στὸ θρόνο Μεγάλη Αἰκατερίνη, ἐθέωσης καλὸν νὰ τοῦ στεῖλη τὸν εὐνοούμενον τὸν αὐλικὸν κόμητα ντὲ Κ... γιὰ νὰ τὸν συνοδεύσῃ μέχρι τῆς Πετρούπολεως.

Μόλις δύος ὁ στρατηγὸς ἀντίκρυσε τὸν κόμητα, τοῦ εἶπε ἀπότομα:

— Πρώτη φορά ἀκούω τὸν νομά σας! Ἀπὸ ποὺ κατάγεστε, κύριε; Ο κόμης, ὁ ὄποιος ἦταν πανίσχυρος μέσα στὸ παλάτι, ἔμεινε κατάπληκτος ὅταν ἀκούσε τὴν ἐρώτησην αὐτῆν.

— "Εχω γεννηθεὶ στὸν Καινάριο... ἀπάντησε. "Ημον ταπεινῆς καταγωγῆς, ἀλλὰ ὁ αὐτοκράτωρ μοῦ ἀπένειμε τὸν τίτλο τοῦ πόμητος...

— "Α! Δὲν ἀμφιβάλλω πῶς θὰ τοῦ προσφέρατε σπουδαῖς ὑπηρεσίες, εἰτε τότε ὁ στρατηγός. Σὲ ποὺ σῶμα στρατοῦ ὑπηρετήσατε; Σὲ ποὺς μάχες ἐλάβατε μέρος;

— Δὲν ἴντηρητος ποτὲ μου στὸ στρατό!

— Ποτέ; ἔσπει ὁ στρατηγὸς ξαφνιασμένος. Τότε ἀσφαλῶς θὰ φέρουτε αὐλίοις εἰς πέρας καμιαὶ σπουδαῖα διτλωματικὴ ἀποστολή! — "Οχι! ἀπάντησε ὁ κόμης. "Ημον πάντοτε κοντὰ στὸν Αὐτοῦ Μεγαλειότητα.

— "Ω, Θεέ μου!... Καὶ ἀπὸ ποιάν ιδιότητα; ρώτησε ὁ στρατηγός.

— "Ημον ὁ εφόδος καμαριέρης τοῦ αὐτοκράτορος! είτε περφάνα τὸ κόμης,

Σημειώστε ὅτι ὁ τίτλος τοῦ «πρώτου καμαριέρου» στὴν Ρωσοκαὶ Αἰλή ἦταν ζηλευτὸς καὶ σπουδαῖος, ὅπως πάνω-κάτω σὲ μᾶς ὁ τίτλος τοῦ σταυρού-λάρχου.

— "Α! Πολὺ καλά! φωνάζε τότε ὁ Σουβάρωφ.

Καὶ καλῶντας τὸν καμαριέρη του, ἐπόφθεσε, ἀπενθύνομενος πρὸς αὐτὸν:

— Βλέπεις αὐτὸν τὸν ἄρχοντα, Ιβάν; "Ηταν καὶ αὐτὸς ἀλλοτε ὅτι εἴσαι σὺ σήμερα! Μόνο ποὺ ὑπηρετοῦσε τὴν Α. Μ. τὸν αὐτοκράτορα, ἀντὶ νὰ ὑπηρετῇ ἐμένα... Εἰδες πῶς ἐπέτυχε στὴ σταδιοδορία του! "Έγινε κόμης! Φρόντισε, λοιπόν, καὶ σύ, Ιβάν, νὰ κάνης καλὰ τὴ δουλειά σου, γιατὶ, ποὺς ξέρει... Μπορεῖ καὶ σὺ καμιά μέρα, νὰ γίνης κόμης!...

Ο δυστυχῆς κόμης Κ... εἶχε μείνει κόκκαλο.

εἶχαν βαθύνιώσθαι. Δὲν εἶχαν μείνει παρὰ τὰ μεγάλα μάτια της, ἀπέραντα, βουβή καὶ πονεμένα.

— Ενας βίκης ἀπούλος τῆς σπάραξε τὰ στήθη.

Κάθε δινὸς μερες ἦταν στὸ κρεβάτι. Ή 'Αριστέα, καὶ ἄλλες συγγενεῖς, δὲν ἔλειπαν ἀπὸ τὸ προσκεφάλι της.

— Ο Νότης ἦταν πάντα στρατιώτης. Κάθε Σαββατοκύριακο, εἴτε καὶ μεσοβδημαδα, ἐπαιρεῖ ἄδεια, καὶ ἔρχονται ὥς τὸ σπίτι. Τοῦλεγαν τοπτικά γιὰ τὴν Ἀνθούλα. Ή 'Αριστέα τοῦ τάχε φανερώσε. Εξεινοῦ, διωξ, ἔσπει πῶς δὲν καταλαβαίνει.

— Ετοι μέρεσε όλο τὸ καλοκαίρι. Πλησίασε καὶ πάλι τὸ φεγγόπωρο.

... Ξανικά, μέσ' στὴν ἀκανθισταὶ, μέσα στὴν ἔκεινη τὴν θανάσιμη γαλήνη — ἡ μεγάλη ἐπιστράτευση τοῦ δάκρενα... Ήταν σὰ νάπετρε μιὰ πέτρα στὰ νερά!

Γενικὸς συναγερμὸς παντοῦ — ὅλος ὁ κόσμος ντυμένος στὸ χακί. 'Ενδυσιασμοὶ, ξιτωκαραγές, κλάματα καὶ ἀποκλιτισμοὶ.

Καὶ ὁ Νότης ἔφρε, μιὰ νύχτα, γιὰ τὸ μέτωπο. "Ἐφυγαν, μιὰ νύχτα, μὲ τὸ Νέον — είχαν φροντίσει νὰ βρεθεῖν στὸν ἰδιοῦ λόγῳ — μὲ τὸ τραίνο τῆς Θεσσαλονίκης. Μόλις πρόφτασε νὰ πεταχεῖ στὸ σπίτι, νὰ πάρει ἕνα μπογούλαν δούτια, καὶ ν' ἀποκλιτιστεῖσε τὸν δικούς του.

Μπήκε καὶ στὴν Ἀνθούλα, καὶ τὴν εἶδε. Καθόταν στὸ κρεβάτι της καὶ ἔπινε τὸ γάλα της. Μ' ὅλη τὴν βίᾳ τῆς ἀνάστασης φεγγάλας, καθόλου σὲ μὰ καρέκλα δίπλα της. Δοξίμασε νὰ τὴν παρηγόρησε. "Αγγίζε τὸ φλογισμένο χέρι της, καὶ τῆς εἶπε διὸ καλές κοινέντες. 'Εκείνη τὸν κοιτοῦσε, δὲ μιλούσε. Ό πιστεῖς τῆς θόλων τὰ μάτια καὶ τὴ σκέψη. Κ' ἔφρε πάλι, σὰ σκιά μέσ' στὸ σκοτάδι. "Ενιωθε κάποιος τὴν μαχωνή. Μετανοοῦσε, καὶ τὴ συμπονοῦσε, ἀλλὰ δὲν ἔνυσε νὰ τὸ δεῖξει.

Καὶ ἔφρε σὰ σκιά μέσ' στὸ σκοτάδι. Μέσ' στὴ βουή καὶ τὰ σφριγίδια τοῦ τούρου, μέσ' στὴν ἀσφυκτικὴ κοσμοτηλημάνη, καὶ τὶς φωνές καὶ τὰ βλαστήματα τῶν φαντάρων, ὁ νοῦς του πήγε, μιὰ στιγμὴ, καὶ πάλι, στὴν Ἀνθούλα — μὲ μιὰ μετάνοια τοῦφερηκή! Άλλα δὲν πρόφτασε νὰ τὰ καλοκαίρει, γιατὶ τὸ τραίνο, τῶρα, ξεκινοῦσε...

(Ακολούθει)

ΑΠ' ΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ".**ΕΚΛΕΚΤΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ**

Γιὰ νὰ ἐκδικηθῇ τὸν ἐκδότη. Τὸ γινάτι βγάζει μάτι!... Η φτώχεια τοῦ "Αντανασ. Γιατὶ δὲν πῆγε στὴν 'Ακαδημία. Μιὰ περιεργὴ δίκη. Τὸ ἄκρων ἀκτῶν τῆς καλωσύνης καὶ τῆς σκληρότητος. Λακωνικώτατα. Εέρατική ἀπλοτιά. Ο δούξ Οὐελλιγκτων κι' ὁ μικρὸς ψυρότης, κτλ.

Γιὰ τὸν ὀνομαστὸ ποιητὴ καὶ φιλόλογο τῆς Ρωσίας Κοστρόβιν διηγοῦνται διτὶ εἰχει μεταφράσει διόλκηρη τὴν «Πλάδων τοῦ 'Ομήρου σὲ δώδεκα βιβλία, ἀπὸ τὰ ὅποια δύο μόνον τὰ ἔξι τελευταῖς διασώθηκαν. Καὶ οἱ λόγοι γιὰ τὸν διόλκηρο χαρτερικούς τοῦ ποιητή εἰναι καὶ λιγάκι, ἀπότεντος.

"Οταν δηλαδὴ ὁ ποιητὴς ἐτοίμασε ὀβληληρη τὴν μετάφρασι τοῦ ἔργου, σπρέ τῷ μιούα χειρόγραφα, πήγε σ' ἔναν ἐκδότη καὶ τοῦ πρότεινε νὰ τ' ἀγόρασε. 'Ο εκδότης δώμας τοῦ πρόσφερε γι' αὐτὰ μόνον 150 φύντει! 'Ο ποιητὴς βρήκε ἀστεῖο τὸ ποσόν τοῦ ἐκδότου καὶ γιὰ νὰ... τὸν ἐκδικηθῇ, ἔβαλε ψιφοτά τοῦ φωτιά κι' ἔκαψε τὰ πολύτιμα χειρόγραφα, γιὰ τὰ δόπια, ἀννοεῖται, πολὺ γρήγορα μετανόησε. ***

Ο εξοχὸς Γάλλος φισιολόγος Μιχάλι "Αντανσον φημιζόταν τόσο γιὰ τὴ σοφία, δύο καὶ γιὰ τὴ φτώχεια του. "Οταν κάποιος ἐξέλεγε μελος τῆς Γαλλικῆς Ακαδημίας καὶ ἔλαβε μαζὺ μὲ τὸ ἔγγαρο τοῦ διορισμοῦ του καὶ τὴν πρόσκλησιν νὰ παρουσιαστῇ στὸ ίδρυμα, ἀπάντησε μὲ τὴ σύντομη αὐτὴ σημειώσι:

«Σᾶς εὐχαριστῶ γιὰ τὴν ἐκλογή, ἀλλὰ μοῦ είνε ἀδύνατο νὰ προσέλθω στὴ συνεδρίασί σας, γιατὶ δὲν ἔχω... παπούντσα!». *

Καὶ τὴν ἐποχὴ τῆς ακμῆς τῆς Ρώμης, ἐξεδικώθη μὰ πολὺ παράξενη ἀπόθεσις. 'Ο τιμητὴς Αινόβαρος εἶχε καταγγείλει τὸν συναδέλφο τοῦ Δομίτιο, διτὶ ἔρεσε ὑπερβολικὴ σφραγὶ καὶ λατοεδεια πρὸς ἔνα... ψάφι, τὸ δόπιο δόσο ζυσσε τὸ στόλικε μὲ διαμάντια καὶ διτὶ μανούλειον. 'Ο Δομίτιος διατίς διατίς καὶ κατώρθωσε νὰ κατηγορίας αὐτῆς, ἀποδεῖξας διὰ μαρτύρων, διτὶ δημινῆς του, διτὶ τὸ σκληρότερο τῶν Ρωμαίων. Τρεῖς γιναίκεις τοῦ εἶχαν πεδάνει, μέσα σ'ένα λίγον καφό, ἡ μιὰ κοντά στὸν ἄλλη, κι' αὐτὸς δὲν ἔχειος οὔτι ένα δάρων... ***

«Ενας Πέρσης στρατηγὸς ἔστειλε κάποτε στὸν βασιλέα τῶν Λαζεδαιμονίων Λέσανδρο τὴν ἔχηση ἐπιστολὴν:

— "Αν κατακτήσω τὴν Ελλάδα, θὰ παραδώσω τὰ πάντα στὴ φωτιά καὶ στὸ σίδερο!".

Καὶ ὁ Λέσανδρος τοῦ ἀπάντησε λακωνικώτατα:

— "Αν...". *

Κάποτε ἔνας Εβραῖος παροντιστήκει στὸν βασιλέα τῆς 'Αραγωνίας 'Αλφόντο καὶ ζήτησε νὰ τὸν πονήσῃ μὰ εἰκόνα τοῦ 'Αγ. Ιωάννου ἀντὶ πεντακούσιων δοικάστων.

— Είσαι πολὺ πιὸ ἀπλήστος ἀπὸ τὸν προγόνον σου, φίλε μου, τοῦ ἀποκρύπτηκε ὁ βασιλεύς. Αὐτὸς πούλησαν ἀντὶ τριάντα δηραριών μόνον, τὸν γινὼ τὸν Θεον, κι' ἔστι ζητᾶς πεντακόσια δουκάτη γιὰ τὴν εἰσόδου τοῦ δούνιον του!... ***

Κάποιος "Αγγίλος κτηματίας, ἐνῶ ἐργαζόταν μιὰ μέρα στὰ κτήματα του, εἶδε ἀπὸ μὰ μαρούνα μερικούς κυνηγούς καβαλάρηδες ποὺ περνοῦσαν ἀπὸ τὸ ὑποστατικό του καὶ διευθύνοντο πούδος ἔνα χωράρι σπαραμένο μὲ σιτάρι. 'Ο κτηματίας, ἐπειδὴ δὲν ήθελε νὰ τὸν πατήσουν τὸ σιτάρι, ἔστειλε ἔνα παϊδί μὲ τὴν ἐντολὴ νὰ κλείσῃ τὴν εἰσόδο τοῦ φράκτη τοῦ χωραριοῦ.

— Ο μακός ἐξετέλεσε τὴν ἐντολὴ του καὶ ἀλλὰ οἱ κυνηγοὶ ἀργούσαν τόπε νὰ τὸν μεταλύσουν. Τέλος δὲ ὁ ένας αὐτὸν εἶπε:

— Μὲ γνωρίζεις, μικρέ; Είμαι ὁ δούξ τοῦ Οὐελλιγκτων καὶ κανεῖς δὲν τολμᾷ νὰ μὴ μὲ ὑπακούησῃ. Σὲ διατάξω λοιπὸν ν' ἀνοίξης αὐτὴ τὴν πόρτα γιὰ νὰ περάσω ἀπὸ τὸ χωράρι μὲ τοὺς φίλους μου.

Τὸ πακόδι ἔβγαλε τόπε τὸ καπέλλο του καὶ κάνοντας μιὰ βαθειά υπόκλιση, εἶπε στὸν δούκα:

— Είμαι βέβαιος διτὶ ὁ δούξ τοῦ Οὐελλιγκτων δὲν ἐπιθυμεῖ νὰ παραδῷ τὴ διαταγὴ τοῦ κυριού μου. 'Ο κυρίος μου μὲ διέταξε ηρτῶς νὰ μὴν ἀνοίγω σὲ κακέναν χωρίς τὴν ἄδεια του...

— Ο δούξ εὐχεριστήθηκε τόσο πολὺ ἀπὸ τὴν διάντησι τοῦ θαρραλέου μικροῦ, ὃστε ὑποκλίθηκε μιτρός του καὶ τρίνη ἀναχωρήσει μὲ τοὺς φίλους του, τοῦ γάρισε μιὰ λίρα...

